
Orzeczenie Wyższej Komisji Dyscyplinarnej z dnia 21 maja 1975 r. (WKD 17)

Palestra 19/12(216), 93-95

1975

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez **Muzeum Historii Polski** w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

nadto w Dzienniku Urzędowym ZUS-u (Nr 10/13) zostało opublikowane zarządzenie Nr 38 Prezesa Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 24 października 1975 r. wprowadzające instrukcję w sprawie świadczeń pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa.

ORZECZNICTWO WYŻSZEJ KOMISJI **DYSCYPLINARNEJ**

ORZECZENIE **WYŻSZEJ KOMISJI DYSCYPLINARNEJ** **z dnia 21 maja 1975 r.** **(WKD 17/75)**

Komisję dyscyplinarną wiąże akt oskarżenia.

Rozpoznanie sprawy w zakresie rozszerzonym o nowy zarzut jest możliwe tylko wtedy, gdy w toku rozprawy ujawnione zostanie inne jeszcze przewinienie dyscyplinarne.

Wyjaśnienie obwinionego zbieżne z treścią aktu oskarżenia pozwala komisji zasadnie ograniczyć postępowanie dowodowe wyłącznie do przesłuchania obwinionego.

Wyższa Komisja Dyscyplinarna, po

rozpoznaniu w dniu 21 maja 1975 r. sprawy adw. ED, obwinionego z art. 93 ustawy o ustroju adwokatury, w wyniku odwołania prokuratora wojewódzkiego od orzeczenia Wojewódzkiej Komisji Dyscyplinarnej Izby Adwokackiej w X z dnia 8 lutego 1975 r. KD 3/74, orzekła:

- 1) zaskarżone orzeczenie utrzymać w mocy;
- 2) kosztami postępowania za II instancję obciążyć Wojewódzką Izbę Adwokacką w X.

Uzasadnienie

Orzeczeniem Wojewódzkiej Komisji Dyscyplinarnej w X z dnia 8.II.1975 r. obwiniony adwokat ED został uznany za winnego przewinienia dyscyplinarnego, że w marcu 1974 r. jako obrońca ZP w sprawie karnej III Kp 11/74, po uzyskaniu z biura podawczego Sądu Powiatowego w X prezentaty na wniosk o sporządzenie uzasadnienia wyroku, wniosku tego nie złożył w Sądzie, w związku z czym spowodował uchybienie terminu do zapowiedzi rewizji, i za to z mocy art. 93 u. o u.a. został ukarany karą dyscyplinarną upomnienia.

W uzasadnieniu orzeczenia Komisja Dyscyplinarna przyjęła za wystarczające wyjaśnienie obwinionego, który

przyznał się do tego, że zapomniał złożyć omawiany wniosek z uzyskaną prezentatą w biurze podawczym we właściwym sekretariacie, co pociągnęło za sobą jego odpowiedzialność dyscyplinarną. Komisja meriti wzięła pod uwagę dotychczasową nienaganną opinię o obwinionym oraz fakt, że w wyniku tego uchybienia klient obwinionego nie poniósł szkody, gdyż termin do złożenia rewizji został mu przywrócony, i ostatecznie wymierzyła obwinionemu wymienioną wyżej karę upomnienia, uważając ją za słuszną i adekwatną do stopnia zawinienia.

Od powyższego orzeczenia złożył odwołanie prokurator wojewódzki, który zarzucił obrazę § 2 rozp. o post. dy-

scyplinarnym oraz art. 3 § 1 k.p.k., uzasadniająca uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy ponownie do I instancji. Skarżący zarzuca Komisji i instancji, że:

- a) ograniczyła postępowanie dowodowe do samych tylko wyjaśnień obwinionego,
- b) nie ustosunkowała się do materiału dowodowego wynikającego z akt rzecznika dyscyplinarnego, mimo iż zaliczyła je w poczet dowodów,
- c) nie przeprowadziła dowodu z akt sprawy karnej prowadzonej przeciwko obwinionemu z art. 18 § 1 w związku z art. 266 § 1 k.k., umorzona na mocy amnestii z dnia 18.VII.1974 r.

Ponadto skarżący uważa, że należało przesłuchać świadka TM i ewentualnie innych jeszcze świadków oraz dokonać oględzin wpływów biura podawczego SP w X dla wszechstronnej oceny zarówno treści wyjaśnień obwinionego jak i rodzaju oraz ciężaru jego przewinienia dyscyplinarnego.

W pisemnej odpowiedzi na odwołanie obwiniony wnosił o utrzymanie zaskarżonego orzeczenia w mocy, gdyż Komisja Dyscyplinarna nie naruszyła cytowanych w odwołaniu przepisów. Obwiniony podniósł, że Wojewódzka Komisja Dyscyplinarna rozpatrywała *stricto* czyn objęty aktem oskarżenia i ukarała go za ten czyn, nie miała zaś obowiązku badać sprawy ponad treść konkluzji zarzutu, a w związku z tym także innych dowodów poza zaproponowanymi w akcie oskarżenia. Obwiniony dodał też, że zarówno postanowienie rzecznika dyscyplinarnego z dnia 18.IX.1974 r. o zmianę pierwotnego zarzutu, jak i następnie sam akt oskarżenia zostały doręczone prokuratorowi, który nie zgłosił doń żadnych zastrzeżeń. Na rozprawie dyscyplinarnej prokurator również nie wnosił o rozszerzenie granic zarzutu, a jedynie popierał akt oskarżenia, domagając się wymierzenia za czyn nim objęty kary dyscyplinarnej nagany. Akta karne —

zdaniem obwinionego — również nic nowego nie mogą wnieść do sprawy, gdyż celowo nie chciał się on bronić ze względów zupełnie zrozumiałych, żadnego zaś czynu sprzecznego z prawem i godnością zawodu nie popełnił.

Na rozprawie przed Wyższą Komisją Dyscyplinarną prokurator Generalnej Prokuratury wniósł o uzupełnienie materiału dowodowego przez ujawnienie dowodu z akt sprawy karnej VII KO 145/74 (w szczególności z karty 34 i nast.). Wyższa Komisja Dyscyplinarna ujawniła i przyjęła do akt ten dowód.

Obwiniony na pytanie prokuratora potwierdził fakt prawomocności postanowienia Sądu Powiatowego w X o umorzeniu postępowania na mocy amnestii bez odwoływania się obwinionego oraz powtórzył motywy swojego postępowania.

Wyższa Komisja Dyscyplinarna, rozpatrując odwołanie, zważyła, co następuje:

Odwołanie prokuratora nie zasługuje na uwzględnienie. Treść zarzutu objętego aktem oskarżenia oraz wyjaśnienia obwinionego w postępowaniu przed Komisją Dyscyplinarną pozwalały zasadnie tejże Komisji ograniczyć postępowanie dowodowe do przesłuchania obwinionego i zaliczenia akt z postępowania przed rzecznikiem RD 2/74. Również zarzut odwołania dotyczący nieustosunkowania się Komisji do materiału dowodowego z akt rzecznika nie jest dostatecznie przekonywający, jeśli się zważy, że zmiana zarzutu przeciwko obwinionemu była właśnie wynikiem uprzedniego przesłuchania przez rzecznika świadków TM i I.C. Postanowienie rzecznika z dnia 18.IX.1974 r. poddało analizie walor zeznań świadka TM i uzasadniło przekonywająco, żeby świadkowi temu nie dać wiary. Świadek ten bowiem, trzykrotnie wypowiadający się na piśmie na temat terminu i okoliczności użyskiwania przez obwinionego prezentaty na wniosku o uzasadnienie wyro-

ku, najistotniejszą kwestię w tej sprawie, mianowicie sprawę terminu bytności obwinionego w biurze podawczym, przedstawia niejednolicie, bo wymienia trzy różne daty, przy czym pierwsze oświadczenie tego świadka, złożone w dniu 27.III.1974 r., wymienia datę 7 marca oraz godzinę 15, które to dane są całkowicie zbieżne z wszystkimi wyjaśnieniami obwinionego oraz zeznaniami świadka C. W zeznaniach przed rzecznikiem świadek TM naświetliła nadto okoliczności, które podyktowały jej złożenie odmiennego w treści wyjaśnienia przed przesłuchującym ją JW w dniu 27 i 28 marca 1974 r. Przeprowadzona zatem przez rzecznika analiza materiału dowodowego z pierwszego stadium postępowania dawała mu wystarczającą podstawę do zmiany zarzutu, a skonkretyzowany czyn w akcie oskarżenia odpowiadał logicznie zebranemu materiałowi. Dodać należy, że prokurator wojewódzki otrzymał omawiane postanowienie rzecznika z dnia 18.IX.1974 r., a następnie akt oskarżenia i nie wniósł w swoim czasie żadnych przeciwko nim zastrzeżeń, na rozprawie zaś popierał zarzut zawarty w akcie oskarżenia.

Wysunięty w odwołaniu zarzut obrazy § 2 rozp. o post. dyscypl. i art. 3 § 1 k.p.k. nie jest uzasadniony. Komisję Dyscyplinarną wiązał przecież akt oskarżenia, a w czasie rozprawy nie

został ujawniony inny czyn nie objęty aktem oskarżenia. Tylko bowiem w takim wypadku Komisja miałaby obowiązek w myśl § 29 rozp. o post. dyscypl. rozpoznać sprawę w zakresie poszerzonym o nowy zarzut.

Wyższa Komisja Dyscyplinarna zanalizowała wszechstronnie materiał dowodowy zebrany przez rzecznika i Komisję I instancji i nie doszukała się w nim takich danych, które uzasadniałyby uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. Z tych względów Wyższa Komisja Dyscyplinarna postanowiła utrzymać zaskarżone orzeczenie w mocy.

Dopuszczony przez II instancję dowód z akt sprawy karnej VII KO 145/74 również nie dał do tego uchylenia wystarczającej podstawy mimo prawomocności postanowienia Sądu z dnia 1 sierpnia 1974 r. i nieodwoływania się od niego obwinionego. Obwiniony ponownie wyjaśnił na rozprawie, dlaczego nie złożył rewizji od tegoż postanowienia, a wyjaśnienie to, jeśli się uwzględni przy tym zawód, jaki wykonuje w miejscu zamieszkania, oraz nienaganną dotychczas opinię i niekaralność, tłumaczy przekonująco taką właśnie postawę obwinionego.

Z powyższych przesłanek prawnych i faktycznych orzeczono jak w sentencji.

PRASA O ADWOKATURZE

W ogólnonarodowej dyskusji nad Wytocznymi KC na VII Zjazd PZPR wzięły także żywy udział wszystkie grupy zawodowe środowiska prawniczego. Zasluguje w związku z tym na szczególną uwagę wystąpienie kierownika Wydziału Administracyjnego KC PZPR Tadeusza Palimąki na XI plenarnym posiedzeniu Zarządu Głównego ZPP w dniu 22 września br. Relacjonując przebieg tego plenum w artykule pt. *Zadania na nowym etapie* „Gazeta Sądowa” (nr 20 z dnia 16 października br.) opublikowała fragment tego wystąpienia treści następującej:

„Na dziś i na najbliższą przyszłość podstawowym zadaniem dla całego środowiska prawniczego w Polsce będzie umacnianie i przyśpieszanie pozytywnych